

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. KUSP-199/2014/DOP/Ků, čj. KUZL-199/2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2016, čj. 22 A 25/2014 - 77,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a závěry krajského soudu

[1] Magistrát města Zlína vydal dne 12. 11. 2013, čj. 148231/2013, sp. zn. MMZL 025870/2013-ML-PŘ-OOSA-478/13, rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za který mu uložil pokutu ve výši 1.600 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 2. 2013 v 10:30 hod. v obci Zlín na místní komunikaci Podvesná XVII, ve směru jízdy k ulici třída Tomáše Bati, řídil motorové vozidlo tov. zn. VW Passat, RZ X, přičemž při řízení vozidla držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, resp. mobilní telefon tmavé barvy.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2014, čj. KUZL-199/2014, sp. zn. KUSP-199/2014/DOP/Ků, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou, které Krajský soud v Brně vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud zejména uvedl, že skutková zjištění nejsou dostatečná, neboť výpovědi zasahujících policistů nejsou vzájemně souladné a konzistentní, resp. nebylo postaveno najisto, že to byl právě žalobce, který se měl vytýkaného protiprávního jednání dopustit, ani nebylo zřejmé, že by k nějakému protiprávnímu jednání došlo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) řádně a včas kasační stížnost, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že se krajský soud nezabýval důkazními prostředky, které měl k dispozici. Od počátku byl stěžejním důkazem ve věci videozáznam pořízený policisty, který však nepovažoval soud za potřebný zhlédnout a spokojil se pouze s fotografiemi z tohoto záznamu. Tento záznam však poskytuje zásadní informace o totožnosti vozidla, o postavení policistů a jejich vzdálenosti od pozorované situace, o rozhledových poměrech či o počasí. Paní soudkyně však několikrát při ústním jednání uvedla, že videozáznam není ve spise založen, což nebyla pravda, neboť záznam byl a je součástí spisového materiálu správního spisu. Žalovaný tak soudu předložil alespoň fotografie pořízené z předmětného videozáznamu, přičemž soudkyně uvedla, že nemá brýle a nevidí, na co žalovaný upozorňuje. Nedostatečnou pozornost věnovanou spisovému materiálu a provedenému dokazování ze strany soudu dokládá i to, že v napadeném rozsudku soud konstatuje, že vyjádření žalobce obsažené v oznámení přestupku ze dne 20. 2. 2013 je nečitelné. Dle stěžovatele je toto vyjádření čitelné, což dokládá i jeho přepis do odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[5] Odkázal na odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí, resp. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 63. Dále uvedl, že z videozáznamu je patrná poloha služebního vozidla PČR a výhledové poměry v daném místě. Policisté mohli dobře pozorovat dění v projíždějících vozidlech, resp. jim ve výhledu nic nebránilo. Totožnost řidiče byla spolehlivě zjištěna a žalobce toto ani nerozporoval. Policista L. odhadl vzdálenost služebního vozidla od vzdálenějšího pruhu vozovky, ve kterém se pohybovalo i vozidlo žalobce, na 8 metrů a rovněž uvedl, že si je jist, že řidič žalobcova vozidla držel v levé ruce u levého ucha větší mobilní telefon tmavší barvy. Druhý zasahující policista Z. odhadl vzdálenost mezi služebním a žalobcovým vozidlem na 12 metrů a dále uvedl, že si již nevzpomíná, že by řidič v kontrolovaném vozidle držel mobilní telefon. Výpověď policisty Z. nepotvrzuje výpověď druhého policisty, avšak s ní není ani v rozporu či se s ní rozchází. Videozáznam podporuje výpověď policisty L., stejně jako skutečnost, že se služební vozidlo vydalo za žalobcovým vozidlem, což by se nestalo bezdůvodně. Z videozáznamu je patrný rozdíl mezi řidiči, kteří mají ruce na volantu, a řidičem žalobcova vozidla, který má ruku ohnutou v lokti a u bočního okénka. K tomu dodal, že lidské oko má lepší rozlišovací schopnosti než technické záznamové prostředky, a proto nelze konstatovat, že policisté viděli stejně rozmazaně jako je tomu na videozáznamu. Policista L. dokázal dokonce poměrně přesně popsat mobilní telefon, který měl žalobce držet, resp. jeho výpověď byla velmi určitá, přesná a v souladu s videozáznamem. Je pravdou, že se policista L. zmyšlil ohledně místa, kde došlo k zastavení žalobcova vozidla, což však lze vysvětlit dobou mezi spácháním přestupku a svědeckou výpovědí, stejně jako polohovou a vizuální podobností ulic Štefánikova a třída Tomáše Bati.

[6] Stěžovatel rovněž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, ze dne 24. 7. 2014, čj. 10 As 108/2014 - 25, a ze dne 21. 1. 2016,

čj. 6 As 126/2015 - 42. Dle posledně uvedeného postačí k dostatečnému zjištění skutkového stavu výpověď pouze jednoho policisty, je-li v souladu s ostatními důkazy. Uzavřel, že jednotlivé důkazy tvoří ve svém souhrnu logický celek a je možné se bez důvodných pochybností spolehnout na to, že alespoň jeden z policistů si byl jist tím, že žalobce skutečně držel za jízdy mobilní telefon. S ohledem na vše shora uvedené navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobce se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal napadený rozsudek v intencích námitky jeho nepřezkoumatelnosti a dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ V daném případě je stěžovatelem tvrzena nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, k níž se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, čj. 8 Afs 60/2012 - 27).

[11] Stěžovatel spatřoval nedostatek důvodů rozsudku zejména v tom, že krajský soud nepřihlédl k videozáznamu, resp. nevěnoval patřičnou pozornost obsahu celého správního spisu, jehož je mj. videozáznam součástí. Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou. Je pravdou, že soudkyně krajského soudu při ústním jednání uvedla, že videozáznam není součástí spisu či že nemá brýle a nevidí tak tvrzené skutečnosti na předložených fotografiích pořízených z videozáznamu. Avšak v závěru ústního jednání soudkyně uvedla, že při rozhodování o meritu věci přihlédl i ke zmíněnému videozáznamu. Navíc se skutečnostmi vyplývajícími z tohoto videozáznamu operuje i v odůvodnění napadeného rozsudku (např. str. 10 odst. 2). Poznámku o tom, že soudkyně nemá brýle, je nutné chápat spíše jako

konstatování, že soudkyně nevidí žalovaným tvrzenou skutečnost, že z přiložených fotografií je možné vidět ohnutou levou ruku žalobce, nikoli jako „nechut“ soudkyně řádně si fotografie prohlédnout. Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto sdílí názor s krajským soudem, jelikož z fotografií ani ze záznamu, které jsou součástí spisového materiálu, není tvrzená skutečnost patrná. Kasační soud tedy v této části uzavírá, že se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami i argumentací stěžovatele, jednotlivě je posoudil, přesvědčivě a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry, a jeho rozsudek je tedy plně přezkoumatelný.

[12] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že svědecká výpověď policisty L. spolu s videozáznamem a dalšími provedenými důkazy představují ucelený logický řetězec, z něhož bylo možné dostatečně zjistit skutkový stav, resp. prokázat vinu žalobce za spáchaný přestupek. Ani tato námitka není důvodná.

[13] Kasační soud již výše uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu ohledně špatné kvality videozáznamu a fotografií z něj pořízených, ze kterých nelze dospět k závěru, že by žalobce při řízení vozidla v inkriminovanou dobu držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Bylo tedy nutné dále zkoumat, zda v této věci klíčový důkaz - svědecká výpověď policisty L. postačuje ke konstatování, že se popsaného protiprávního jednání žalobce skutečně dopustil. Druhý policista Z. k meritu věci mj. vypověděl, že si již nepamatuje, jestli viděl žalobce držet za jízdy mobilní telefon. Proto je k věci relevantní zejména výpověď prvně jmenovaného.

[14] Problematikou svědeckých výpovědí zasahujících policistů se již mnohokrát Nejvyšší správní soud zabýval. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007 – 114, zdejší soud uvedl, že „[...] policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem.“

[15] V rozsudku ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 63, kasační soud konstatoval, že „[o] případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“

[16] Z obsahu správního ani soudního spisu nevyplývá, že by zasahující policisté projevili enormní či zvýšenou snahu na postihu žalobce, a tedy lze konstatovat jejich objektivitu v dané věci. Na druhé straně je však nutné mít v patrnosti, že i policisté jsou „jen lidé“, kteří se mohou mýlit. Právě proto je nutné, aby jejich výpovědi byly konzistentní, souladné a pokud možno navazující i na další provedené důkazy. V této souvislosti soud poukazuje zejména na rozsudek ze dne 29. 9. 2015, čj. 4 As 159/2015 - 23, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...] z fotografií založených ve správním spise je patrné, že v den spáchaní přestupku stěžovatelem byla dobrá viditelnost, stěžovatelovo vozidlo má čirá skla, bylo do něj tudíž dobře vidět a policisté měli dostatek času přestupek stěžovatele zaregistrovat, resp. při jízdě před zastavením stěžovatele poměrně dlouho sledovali, jak stěžovatel drží rukou za jízdy hovorové zařízení, neboť se nechali stěžovatelem předjet a až poté ho zastavili.“ Zde kasační soud uvedl některá kritéria, která hrají důležitou roli při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností. Jsou to zejména dobré výhledové podmínky, vzdálenost policistů od přestupce a dostatek času na zaznamenání protiprávního jednání.

[17] V posuzované věci nepanovaly vyloženě špatné povětrnostní podmínky a viditelnost byla relativně dobrá, což vyplývá z podkladů uložených ve správním spisu. Avšak vzdálenost a čas jsou v posuzované věci klíčové pro konstatování závěru, že pouze výpověď policisty L. není dostatečným důkazem pro zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobcův vůz projel kolem hlídky ve větší vzdálenosti (dle výpovědí policistů 8, resp. 12 metrů), a to v intervalu pouze několika málo vteřin. Proto nelze vyloučit, že se mohl policista L. splést, resp. ve spisovém materiálu není žádný další důkaz, který by tuto jeho možnou mýlku mohl vyvrátit. Dle rozsudku ze dne 22. 7. 2011, čj. 7 As 102/2010 - 86, který se týkal aplikace zásady *in dubio pro reo*, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*stěžovatele lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nabízeny jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že stěžovatel mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda stěžovatel při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce mobilní telefon, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku*“.

[18] Kasační soud souhlasí se stěžovatelem, že v judikatuře správních soudů lze nalézt případy, ve kterých k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu postačila výpověď pouze jednoho ze zasahujících policistů. Bylo tomu tak např. v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 As 126/2015 - 42. Nejvyšší správní soud však stěžovatele upozorňuje, že nelze tyto závěry paušalizovat a naopak je nutné posuzovat vždy individuální okolnosti daného případu. V uvedeném rozsudku totiž soud uvedl, že „*[v]ýpověď policisty [...] nebyla v žádné fázi řízení věrohodně zpochybněna. Pokud dle výše citované judikatury lze vytýkaný přestupek pouhým okem sledovat na vzdálenost 10 metrů, není důvodu pochybovat o tom, že policista byl schopen vidět stěžovatele s telefonním přístrojem u ucha v případě, kdy z vedlejší ulice dával stěžovateli přednost v jízdě a poté stál bezprostředně za jeho vozidlem. Pozorovací vzdálenost za této situace odpovídá odhadu policistů (4 – 5 metrů)*“.

Pokud tedy policista dával přestupci přednost v jízdě a následně stál bezprostředně za jeho vozidlem, je možné konstatovat dostatečné výhledové i časové podmínky přispívající věrohodnosti výpovědi zasahujícího policisty. Naopak v nyní posuzované věci viděl policista L. žalobce na vzdálenost 8, resp. 12 metrů (dle výpovědí policistů) a pouze na omezený časový interval, přičemž služební vozidlo se vydalo ihned za žalobcem, ale náznaky protiprávního jednání již následně patrné nebyly. Proto bylo v dané věci žádoucí, aby svědecká výpověď byla v rámci důkazního řízení doplnění o další důkazy. V opačném případě by nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, což by znamenalo nutnost aplikace výše zmíněné zásady *in dubio pro reo*.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v dané věci nebyl ze strany správních orgánů dostatečně zjištěn skutkový stav, a proto se kasační soud ztotožňuje se závěry krajského soudu. Kasační stížnost tedy není důvodná, resp. soud neshledal v postupu krajského soudu naplnění ani jednoho z kasačních důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci v řízení o kasační stížnosti

žádné náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu